

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Διοικουμένον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὑψηλείας καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχαιου Κανσαντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἑσπερικοῦ : Ἑξωτερικοῦ :</p> <p>Ἑβδομάδα . . . δε. 8,— Ἑπταήμερον φε. δε. 10,— Ἑβδομάδος . . . » 4,50 Ἑβδομάδος » » 5,50 Τετμήνου . . . » 2,50 Τετμήνου » » 3,—</p> <p>Δι' ἀποδορμαὶ ἀρχονταὶ τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.</p>	<p>ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p> <p>Ἐν Ἀθήναις, 27 Μαΐου 1906</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἑσπερικοῦ λεπ. 20. Ἑξωτερικοῦ φε. δε. 0,20. Φύλλα προηγουμένων ἐτών, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25 (φε. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὁδὸς Ἐδρικίδων ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλειεῶν.</p> <p>Ἔτος 28ον. — Ἀριθ. 26</p>
---	---	--

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΟΠΑΙΔΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Ἡ κυρία Λουίζα, ὅταν ἤκουσε τὸν κρότον τῶν βημάτων, ἐσηκώθη καὶ ἐβάδισε πρὸς τὴν ἐπισκέπτριαν. Τὴν στιγμήν ποῦ ἐστρεψεν, ἡ Ἰουλιέττα εἶδε τὸ ἀγαπημένον πρόσωπον τῆς μητέρας της, ἀλλὰ πόσον ὠχρὸ καὶ ἀδυνατισμένον! Ἠναγκάσθη νὰ στηριχθῇ εἰς ἓνα δένδρον, ὅσον μεγάλη ἦτο ἡ ταραχὴ της. Ἡ Μις Δούγλας ἐνόησε, ὅταν νὰ εἶχεν ὁμιλήσῃ ἢ μικροῦλα τῆς φίλης. Μετὰ τὰ χεῖρα της ἀπλωμένα πρὸς τὴν μητέρα της, ἡ Ἰουλιέττα ἐφαίνετο ἐτοιμὴ νὰ φωνάξῃ: «Μαμμὰ μου! μαμμὰ μου!» Μετὰ πολὺν κόπον συγκατατήθη. Ἀμα τῆς ἐπανήλθαν λιγάκι αἱ δυνάμεις της, διηυθύνθη πρὸς τὴν ἄλλην ἄκραν τῆς μεγάλης δενδροστοιχίας. Ἡ Μις Δούγλας ἤμποροῦσε νὰ μὴν ἀνησυχῇ ἢ μικροῦλα θὰ ἐπαίξε κατὰ τὸ μέρος της.

— Τί καλὴ ποῦ εἰσθε, κυρία, ἀφοῦ ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ δεχθῆτε μίαν ξένην, ἐσεῖς ποῦ ἔχετε τόσας ἀσχολίας!

— Εἶμαι παραπολύ εὐτυχὴς, δεσποινίς, ποῦ δύναμαι νὰ σᾶς γὰρ ἰσχυρῶς. Ἡ ἰδέα ὅτι καὶ ἄλλα παιδάκια, ἰδίως εἰς ἓνα ἄσπον, ὅπου... ὅπου μοῦ ἔχει συμβῆ ἓνα φρικτὸ δυστύχημα, — καὶ εἴρουν περιθάλψιν μετὰ τὰς ἐπιμέλειάς σας, μ' εὐχαριστεῖ παραπολύ. Θέλετε νὰ πάμε εἰς τὴν κατοικίαν μου; Ἐγὼ κρηγίσθη διὰ τὸν αὐτὸν μου αὐτὸ τὸ περίπτερον.

— Ἀ! σᾶς παρακαλῶ, ἄς μένωμεν ἐδῶ! ἐγὼ δὲν εὐχαριστοῦμαι, παρὰ ἔξω, εἰς τὸν ἀέρα. Νά, ἐκεῖ εἶνε ὁ πάγκος, ποῦ σᾶς εἶδα νὰ κάθεσθε. Θὰ εἶμαστε πολὺ καλὰ ἐκεῖ, διὰ νὰ συνομιλήσωμεν.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, δεσποινίς. Καὶ ἐπειτα θὰ σᾶς δεῖξω τὸ σπίτι, ὅπου εὐρίσκουν ἄσπον καὶ στείγην ἐξήγητα κρηγίσθη ἐπάνω-κάτω... καὶ ὅμως συρροῇ αἰτήσεων ἐργεταὶ ἀπὸ πάντοῦ, διὰ νὰ εἰσελθουν καὶ ἄλλα. Ἀν ἐγνωρίζετε πόσην λύπην αἰσθάνομαι κάθε φοράν ποῦ ἀναγκάζομαι νὰ κλείσω τὴν θύραν!

— Τὰ παιδάκια ὅμως, ποῦ τὴν εὐρίσκουν ἀνοικτὴν, εἶνε πολὺ εὐτυχισμένα.

— Ὅσον εὐτυχισμένα εἰμπορῶ ἐγὼ νὰ τὰ καταστήσω. Αὐτὰ τὰ μικρὰ πλάσματα, ἔχουν ὅλα ἀνάγκη νὰ ζοῦν μέσα στὴν εὐτυχίαν...

Καί, ἐπειδὴ ἡ Μις Δούγλας ἐσιωπούσε, σκεπτομένη τὴν μαρτύριον εἶχεν ὑ-

ποφέρει ἐκεῖνη ἢ μητέρα, αὐτὴ ἐξηκολούθησε:

— Μοῦ ἐπιτρέψτε νὰ σᾶς ἐρωτήσω, δεσποινίς, τί σᾶς ἔκαμε νὰ σκεφθῆτε νὰ ἰδρῶσθε ἓνα κατάστημα ὅταν αὐτὸ εἰς τὴν πατρίδα σας;

— Βεβαίωτατα. Εἶνε χρόνια τώρα, ποῦ ζητῶ νὰ εὐρῶ πῶς νὰ χρησιμοποιοῦμαι καταλλήλως ἓνα μέρος τῆς περιουσίας μου. Δὲν ἔχω διδίου κλίσιν πρὸς τὸν γάμον. Ἀγαπῶ περισσώτερον ἀπὸ κάθε ἄλλο τὴν ἐλευθερίαν μου. Ἐγὼ εἶμις τώρα καὶ πολὺ ταξιδεύω καὶ πολὺ μελετῶ, καὶ ἔχω σπουδᾶσθ πολλὰ πράγματα. Ἐσχημάτινα τὴν πεποιθήσιν ὅτι κάθε ἄνθρωπος εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ κάμῃ κάτι τι καλὸν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον. Ἐδίσταξα ὅμως ὡς πρὸς τὴν μαρφήν, ποῦ ἔπρεπε νὰ ἔχη τὸ ἔργον μου, δὲν λέγω ἔργον φιλανθρωπίας, ἀλλὰ ἔργον ἀλληλοδοσθηθείας, — ὅταν ἡ τύχη μ' ἔφερε νὰ ἰδῶ καὶ νὰ σπουδάσω ἐκ τοῦ πλησίον τὸ ἰδικόν σας. Εἶνε μερικοὶ μῆνες μάλιστα, ποῦ εἶχα ἀποφασίσθ νὰ ἀσκοληθῶ πρὸ πάντων μετὰ τὰ παιδάκια ποῦ τὰ ἐγκατέλειψαν ἢ τὰ ἔχασαν οἱ γονεῖς των. Ἐγὰ ἐντελῶς μοναδικὸν περιστάτικόν μ' ἔκαμε νὰ λάβω αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν... Εἶχα ἀνακαλύψθ καὶ ποῦ μίαν μικροῦλαν χωρὶς οἰκογένειαν, καὶ ἤρχισα νὰ ἐνδιαφερόμαι δι' αὐτήν... Ἀλλὰ σᾶς ὁμιλῶ, κυρία μου, διὰ πράγματα ποῦ δὲν ἔχουν κανέν ἐνδιαφέρον διὰ σᾶς...

— Ἀπ' ἐναντίας, δεσποινίς. Ὅτι σχετίζεται μετὰ παιδία πολὺ μ' ἐνδιαφέρει καὶ μετὰ συκινεῖ.

— Ἐτύχη νὰ εὐρίσκωμαι εἰς τὸ Κολοράδο, ὅπου με εἶχε στείλθ ὁ ἰατρός μου.

— Πῶς εἶπατε;...

«Ἠναγκάσθη νὰ στηριχθῇ εἰς ἓνα δένδρον...» (Σελ. 201, στ. α')

μέλλοντος, υπό ελληνικήν εποψίν, δεν θα είνε ανώτεροι των παρελθόντων, και δι' αυτό θα ηυχόμεν οι νεαροί ζηλωταί των Ολυμπιονικῶν να ἦσαν ελιγώτερον ασβιχοροί και ανυπόμονοι. Ἄλλ' αὐτὸ κατορθώνεται κατ' ἐμὲ μὲ μιαν εὐχὴν ;

Σας ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΜΑΚΡΥΑ ΜΑΛΛΙΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Η ΕΚΑΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΤΟΤΟΥ

Ὁ Τοτός δὲν χωνεύει τὸ ξύλο ποῦ ἔφαγε καὶ τὸ γλυκὸ ποῦ δὲν ἔφαγε. Καὶ ἀποφασίζει νὰ ἐκδικηθῇ τὰ μακρὰ μαλλιά τῆς Λιλῆς, ποῦ ἦταν αἰτία καὶ τὲς ἔφαγε. Εὕρισκε στὴν

«Ένας γέρος κύριος...»

«Βάζει τὲς φωνὲς ἡ Λιλῆ...»

ἀποθήκῃ τοῦ σπιτιοῦ δύο παλῆὰ σύρματα, καὶ μὰ μέρη ποῦ καθότανε ἡ Λιλῆ καὶ ἐκτύπησε σ' ἕνα βιβλίο κατὰ κορίτσια ζωγραφισμένα μὲ μακρὰ

τός, κ' ἔχουμε ἀκόμα νὰ γελάσουμε... Πηγαίνει καὶ σπάζει τὸν κουμπάρᾳ του, καὶ, τὸ ἀπόγευμα, δταν ἐπῆγαν περίπατο στὸ Ζάππειον, καὶ ἡ Λιλῆ

«Ἀγάζει μὴ φαλλίδα καὶ χραπ!...»

«Ἐγίνε σὸν ἀγόρι...»

μαλλιά καὶ κοντὰ φουστάνια, πηγαίνει ὁ πονηρὸς σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ πίσω τῆς καὶ τῆς περνᾷ τὰ δύο σύρματα, ἀπὸ ἕνα στήν κάθε κοτσίδα. Ὑστερα δίνει μιά, καὶ τῆς λυγίζει τὰ δύο σύρματα, σὸν ψεῖδια, μὲ τὴν οὐρὰ στὸν ἀέρα.

— Πᾶμε, Λιλῆ, σχολεῖο... Κοντσέει ἡ ὠρα! Πρῶτῃ φορᾷ ὁ Τοτός βιάζεται τόσο πολὺ νὰ πάη στὸ σχολεῖο... Στὸ δρόμο, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι στέκονται καὶ κυττάζουν μὲ ἀπορίαν τὴν Λιλῆ μὲ τὰ μαλλιά τῆς, ποῦ στέκονται μὴ πῆχῃ ὑψηλότερα ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς. Ἡ Λιλῆ θαρρεῖ πὼς τὴν

τοῦ ἔκαμνε τὴν κακιωμένη, ὁ Τοτός τὴν ἀφίνει μὲ τὴν νταντὰ τους, καὶ τρέχει σ' ἐκείνον ποῦ πωλεῖ τὰ μπαλλόνια. Τὰ ἀγοράζει ὄλα, κ' ἔρχεται πίσω, μαζὶ μ' ἐκείνον ποῦ τὰ πωλεῖ. — Λιλῆ νὰ σοῦ χαρίσω τρία μπαλλόνια... — Δὲν τὰ θέλω... Δὲν σοῦ μιλοῦ! Καὶ τοῦ ἔξαναγυρίζει τὲς πλάτες. Ὁ Τοτός παίρνει τὰ μπαλλόνια... καὶ τὰ δίνει σιγὰ-σιγὰ εἰς τὴν ἄκρα τῶν μαλλιῶν τῆς Λιλῆς, ἀπὸ τρία σὲ κάθε κοτσίδα. Πᾶνε τὰ μπαλλόνια τὸν ἀνήφορο, σηκώνουν καὶ τὴν Λιλῆ τὴν ἴδια,

ἴσως διότι εἶνε τόσο ἐλαφρὸμαλη... Βάζει τὲς φωνὲς ἡ Λιλῆ, τρέχει ἡ νταντὰ νὰ τὴν γλυτώσῃ, τρέχει καὶ ὁ Τοτός, γὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ ξύλο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἡ Λιλῆ πηγαίνει μόνῃ τῆς εἰς τὸ σχολεῖο. Δὲν θέλει οὔτε γὰρ δὴ στὰ μάτια τῆς τὸν Τοτό. Πηγαίνει μάλιστα ἀπὸ ἄλλους δρόμους, γὰ νὰ μὴν πηγαίνουν μαζί. Μὰ καὶ αὐτῆς δὲν τῆς μιλοῦν τὰ ἄλλα κορίτσια, διότι κάνει τὴν ὑπερήφανη.

Ἐνα βραδυνοῦ, ποῦ ἐγύριζε μόνῃ μὲ τὴν σάνκα τῆς ἀπὸ ἕνα ἐρημικὸ δρόμο, τὴν πλησιάζει ἕνας κακοντυμένος ἄνθρωπος, καὶ τὴν κυττάζει καλά.

— Τί ὠραία μαλλιά! Δέκα δραχμὲς τὴν κοτσίδα, θὰ μοῦ δώσῃ ὁ μπαρμπέρης...

Ἡ Λιλῆ δὲν καταλαβαίνει τί σημαίνουν αὐτὰ τὰ λόγια. Νομίζει μόνον ὅτι τῆς ἐπαινοῦν τὰ μαλλιά τῆς.

Ὁ κακὸς ἄνθρωπος ἔρχεται πὸ κοντὰ. Φοβάται ἡ Λιλῆ καὶ τρέχει. Τὴν κυνηγᾷ ἐκείνος, βιάζει μὴ φαλλίδα, καὶ... χραπ! χραπ! κόβει καὶ τὲς δύο ὠραίες κοτσίδες.

Τὸ κλάμμα ποῦ ἔκανε ἡ Λιλῆ, δὲν περιγράφεται. Τὴν ἔλυπηθήκε καὶ Τοτός, ὁ ἴδιος.

— Ἦσουν ὄμως παρὰ πολὺ ὑπερήφανη, τῆς λέγει, καὶ καλά νὰ πάθῃς. Τώρα πιά δὲν θὰ περιπαίξῃς τὰ ἄλλα κορίτσια, γιὰτὶ ἔγινες τώρα καὶ σὺ σὸν ἀγόρι!

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΝΑΥΤΟΠΑΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΓΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια).

Ὁ Ἄλικ ἦτο ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ ὄλους. Σοβαρὸς ἀναλόγως τῆς ἡλικίας του— διότι μόλις ἦτο δεκαεὲς ἐτῶν, ἦτο πολύτιμος βοηθὸς τοῦ πατρὸς του εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν ἀγρῶν του. Σπανίως ἐλάμβανε μέρος εἰς τὰ παιγνίδια τῶν ἀδελφῶν του μὲ τὴν Ἄννα, τοῦτο ὄμως δὲν τὸν ἠμποδίζεν ὄχι μόνον νὰ θαυμάσῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ λατρεύῃ τὴν γειτονοπούλαν του. Ἡ Ἄννα ἦτο ἀληθινὰ ἡ κυρίαρχος εἰς ἐκεῖνα τὰ ἐξ ἀγορία, τὰ ὅποια δὲν εἶχαν ἄλλην θέλησιν παρὰ τὴν ἰδικὴν τῆς, δὲν εἶχαν ἄλλην φιλοδοξίαν παρὰ νὰ ἱκανοποιήσων τὰς ἰδιοτροπίας τῆς.

Διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσων, διότι αὐτὴ εἶχεν ἐκφράσῃ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μάθῃ ἰππασίαν, ὁ Ἄλικ καὶ ὁ Φρέδ εἶχαν ταξιδεύσῃ μιαν ἡμέραν εἰς τὴν Μαδράς, διὰ ν' ἀγοράσων μιαν γυναικείαν σέλλαν καταλλήλων διὰ τὴν φίλην των. Καὶ τότε ὁ ἕνας, πότε ὁ ἄλλος τῆς ἔκαμαν

μάθημα, ὑπερήφανοι διὰ τὰς ταχείας προόδους τῆς μαθητρίας των, ἀρκετὰ δεῖνταμεῖδομενοι μὲ τὰ μειδιήματα τῆς.

Ἐκείνην τὴν ἡμέραν, τὴν σιγμῆν ποῦ ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσων διὰ τὸ γειτονικὸ κτήμα, ὁ Ἄλικ καὶ ὁ ἀδελφός του ἐβέβησαν κ' ἐξεσέλλωσαν ἕνα ἀπὸ τὰ ἀλογακία τῶν ἔπειτα, ἔβγαλαν ἀπὸ τὸ κινώτιον τοῦ διπρόχου ἀμαξίου τὴν σέλλαν τῆς Ἄννας, καὶ ἔβαλαν ἐκεῖ τὴν ἀνδρικήν κατόπιον ἐσελλωσαν μὲ τὴν γυναικείαν τὸ ἀλογακί, ἐξήτασαν προσεκτικὰ τὰ λωρῖα τῆς, καὶ, τέλος, ὁ Φρέδ ἐχαμήλωσε τὸ γόναυ του, ὅπου ἐπάτησεν ἡ Ἄννα κ' εὐρέθη ἐριππος.

— Ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο σας θὰ μὲ συνδύσῃ; ἠρώτησε μὲ φαιδρὸν τόνον ἡ Ἄννα.

— Θέλεις νὰ πᾶς ἐσὺ, Φρέδ; ἠρώτησεν ὁ πρωτότοκος.

— Ὁχι, πῆγαίνε ἐσὺ. Ἄλικ' ἐγὼ θὰ ὠδηγήσω τὸ ἀμαξάκι.

Οἱ δύο νέοι ἐβόηθησαν τὴν κυρίαν Τερνάν ν' ἀναβῇ εἰς τὸ ἀμαξάκι ἔπειτα ὁ Φρέδ ἀπέπεμψε τὸν ὑπρέτην ποῦ ἐκρατοῦσε τὰ ἄλογα, ἐπίασε τὰ ἴνια καὶ τὸ μικρὸν παραδάνι ἐξεκίνησεν.

Ἡ κατοικία τῆς κυρίας Τερνάν μόλις ἀπέειχεν ἕν τέταρτον τῆς ὠρας ἀπὸ τὸ κτήμα τοῦ Ἴρλανδοῦ. Ἐβίβασαν λοιπὸν ἐκεῖ πολὺ γρήγορα.

Ὁ Πατρίκιος Ὁ Δόννοβαν καὶ ἡ σύζυγός του ἐπερίμεναν τοὺς καλεσμένους πῶν εἰς τὸν κῆπον, τὰ δὲ τέσσαρα μικρὰ ἀγόρια ἀνεκράυγασαν ἀπὸ τὴν χαράν των, δταν εἶδαν τὴν Ἄνναν, ἂν καὶ μόλις τὴν προηγουμένην ἡμέραν ἦσαν μαζί τῆς.

Ὁ μικρότερος, ὁ Τζάκ, τὴν ἐπλησίασε, καὶ μὲ πολλὴν στοργῆν, τὴν ἠρώτησεν ἂν ἦτο ἀκόμη λυπημένη.

— Ὁχι μικρὸ μου Τζάκ, εἶπε ἐνῶ τὸν ἀγκάλιαζε κ' ἐφιλοῦσε τὸ εὐμορφὸν ζανθὸ τοῦ κεφαλάκι δὲν εἶμαι πιά τόσο λυπημένη, ὅσο χθὲς, δὲν θὰ εἶμαι ὄμως ἄληθινὰ εὐτυχὴς, παρὰ ὄταν γυρίσῃ ὁ ἀδελφός μου ὁ Οὐίλ.

Ὁ Τζάκ, ὁ ὅποιος δὲν ἐγνώριζε καλά τί συνέβαινε, ἦτον ἔτοιμος νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις ἀπὸ τὴν Ἄνναν, τὸν ἐπρόλαβεν ὄμως ὁ ἀδελφός του Φρέδ, ὁ ὅποιος ἐπρότεινε νὰ παίξουν ἕνα παιγνίδι κρόκετ, ἕως ὅτου ἔλθῃ ἡ ὠρα τοῦ σαγγητοῦ.

Ἄν ἐξαιρέσετε τὰ δύο μικρότερα, ὄλα τὰ ἄλλα παιδιὰ ἔλαβαν μέρος εἰς τὸ παιγνίδι, καὶ δὲν τὸ εἶχαν τελειώσῃ, δταν ἤρχισε νὰ σημάινῃ ὁ κώδων διὰ νὰ συναχθοῦν εἰς τὸ τραπέζι. Τὸ ἄφισαν εἰς τὴν μέσση, χωρὶς νὰ λυπηθοῦν πολὺ εἶχαν ἄλλως τε καιρὸν ὄλο τὸ ἀπόγευμα διὰ νὰ παίξουν ὅσον ἤθελαν.

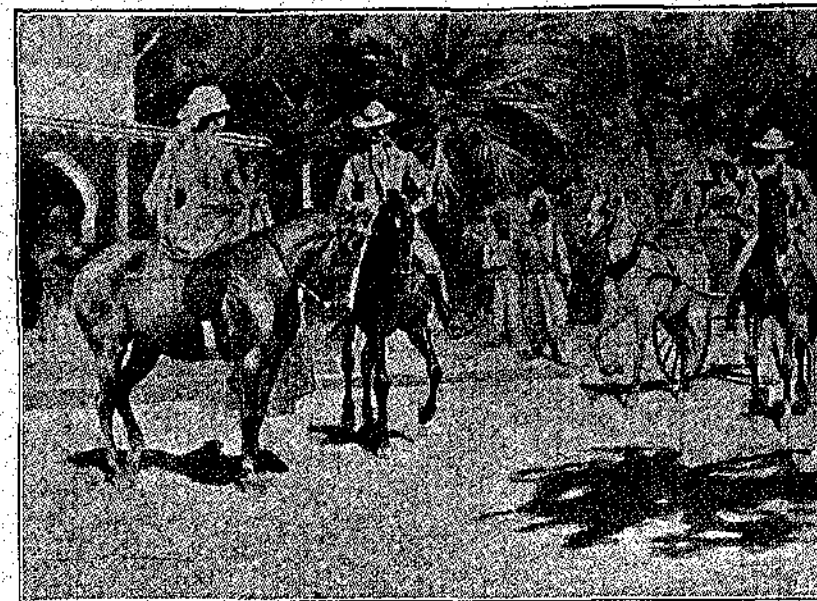
Τὸ τραπέζι, χάρις εἰς τὸ συζυγικὸν ζευγὸς τῶν Ὁ Δόννοβαν, ἦτο εὐθυμότατον. Οἱ δύο σύζυγοι, μὲ τὴν λογικὴν των, εἶχαν κατορθώσῃ νὰ πείσων τὴν

κυρίαν Τερνάν ὅτι δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ ἐαναβῇ τὸ παιδί τῆς, καὶ, ἐπειδὴ αὐτὴ ἄλλο δὲν ἤθελε παρὰ νὰ παραδεχθῇ αὐτὴν τὴν ἐλπίδα, θελκτικῆ εὐθυμῖα ἐβασίλευεν ὄλην τὴν ὠραν.

Ἄμα ἐσηκώθησαν ἀπὸ τὸ τραπέζι, τὰ παιδιὰ, ὅπως ἦσαν συνηθισμένα, χωρὶς νὰ τὰ μέλῃ διὰ τὴν ζέστην, ἐσκορπίσθησαν εἰς τὸν κῆπον ἄλλὰ ὁ ἥλιος ἦτο τόσο φλογερός, ὥστε γρήγορα ἤναγκάσθησαν νὰ ζητήσων καταφύγιον εἰς τὴν σκιάν διὰ νὰ ἀναπαυθοῦν.

— Ἄς πᾶμε κάτω στὸν ποταμὸ, ἐπρότεινε ὁ Σέσιλ, ὁ τρίτος ἀπὸ τ' ἀγόρια γινώριζω ἕνα μέρος, ὅπου θὰ ἤμαστε πολὺ καλά.

Ἡ Ἄννα ἐγνώριζε ἐκεῖνο τὸ μέρος, ὅπου συχνὰ ἐπῆγαιεν ἐριππος μὲ τὰ δύο μεγάλα ἀγόρια. Αὐτὴν τὴν φορὰν ὄμως ἐπῆγαν ὄλοι μαζί ἐκεῖ περὶ, καὶ μὲ πολὺν κόπον ἐξ αἰτίας τῆς ζέσθης.

«Τὸ μικρὸν παραδάνι ἐξεκίνησε...» (Σελ. 205, στ. α')

Τὸ ποταμάκι, τὸ ὅποῖον ὁ Σέσιλ ἐστόλιζε μὲ τὸ πομπώδες ὄνομα τοῦ ποταμοῦ, ἔτρεχεν εἰς τὸ λιθαδί, εἰς μίαν γωνίαν, ὅπου τὰ χόρτα ἦσαν ὑψηλὰ καὶ πυκνότατα, καὶ ὅπου μερικὰ δένδρα μὲ τὰ πολὺ πυκνὰ φύλλα τῶν ἐσχημάτιζαν ἕνα εἶδος θόλου ἀπὸ πρασιναδά. Μὲ ἕνα στεναγμὸν ἀνακουφίσεως, ἐξῆλθον ὄλοι κατὰ γῆς. Ἡ Ἄννα, ποῦ εἶχε βρέξῃ τὸ μανδύλι τῆς εἰς τὸ νερὸ, ἐδρόσιζε μὲ αὐτὸ τὸ πρόσωπόν τῆς, καὶ κάποτε-κάποτε ἐτίναζε μερικὲς σταλαγματιὰς εἰς τὸ μαντράκι τοῦ Τζάκ, ὁ ὅποιος ἐσπαρτάριζεν ἀπὸ τὰ χάχανα. Ἐξάφνα ὄμως τὸ ἀγοράκι ἐκεῖνο διέκοψε τὸ παιγνίδι του καὶ ἐγίνε σοβαρώτατον. Ἡ Ἄννα ἐνόησεν ὅτι κατὰ ἦτο ἔτοιμον νὰ τὴν ἐρωτήσῃ.

— Ἄννα, τῆς εἶπε μετ' ὀλίγας στιγ-

μὰς σιωπῆς γιὰτὶ ἐφυγεν ὁ ἀδελφός σου. — Διὰ νὰ πολεμήσῃ μὲ τοὺς Ἄγγλους, Τζάκ, ἀπῆντησεν ἐκεῖνη.

— Καὶ γιὰτὶ πολεμᾷ μὲ τοὺς Ἄγγλους;

— Διότι οἱ Ἄγγλοι ἔχουν πόλεμον μὲ τὴν Γαλλίαν, καὶ ὁ Οὐίλ δὲν τοὺς ἀγαπᾷ.

— Λοιπὸν δὲν μᾶς ἀγαπᾷ, οὔτε ἐμᾶς;

— Γινώριζεις πολὺ καλά πὼς ἐμεῖς δὲν εἶμαστε Ἄγγλοι, εἶμαστε Ἴρλανδοὶ! διέκοψε ὁ Σέσιλ μὲ ὀρηκτικὸν ὄφρος.

— Τότε, πᾶσι καλά! ἐπιθύρῃσε φιλοσοφικώτατα ὁ Τζάκ, θὰ μοῦ κακοφαίνεται, ἂν δὲν μᾶς ἀγαποῦσε ὁ ἀδελφός σου.

— Τί ἠλικίαν ἀκριβῶς ἔχει ὁ ἀδελφός σου, Ἄννα; ἠρώτησεν ὁ Φράγκ, ὁ τέταρτος τῆς συμμορίας των.

— Θα γίνῃ σὲ λίγῃ δεκατριῶν ἐτῶν.

— Ὅπως ἐγὼ, εἶπεν ὁ Σέσιλ μὲ ἕνα ἀναστεναγμὸν. Ἦθελα κ' ἐγὼ νὰ ἦμιον μῆσα εἰς ἕνα πολεμικὸν καράβι καὶ νὰ πολεμῶ ὅπως ὁ Οὐίλ.

— Ὅλα ἦσουν, τότε ὑποχωρωμένος νὰ πολεμήσῃς ἐναντίον μας, εἶπεν ἡ Ἄννα μὲ ἐπιπληκτικὸν ὄφρος.

— Μὰ ποῖος τὸν ἐπῆρε ἀπὸ ἐδῶ, τὸν ἀδελφὸ σου; ἠρώτησε καὶ ὁ Μέρβιλ, ὁ πέμπτος, δταν ἤλθεν ἡ σειρά του.

— Ὁ κ. Κλαβαγιάν.

— Ποῖος εἶνε αὐτός ὁ κ. Κλαβαγιάν; εἶπεν ὁ Τζάκ.

— Εἶνε ὁ ἀρραβωνιαστὴς μου, ἀπεκρίθη ἡ Ἄννα, θέλουσα μὲ αὐτὴν τὴν ἐξομολόγησιν νὰ πιστεύσῃ καὶ ἡ ἴδια τὸ ὄνειρον ποῦ ἐπλάττε μὲ τὴν φαντασίαν τῆς τόσο καιρὸν.

— Ἀρραβωνιαστὴς σου! διέκοψε μὲ

Φαίδων ένθυμείται κάλλιστα τὰ ώραία ἔργα ποῦ ἐδημοσίευσας κάποτε ἡ «Ἐστία» μετὰ τὸ ψευδώνυμον Ἐῶν. Νὰ ἰδοῦμε καὶ σὺ τί θὰ γράφῃς, ὅταν μεγαλοσύνης...

«Εἶμαι κατινθουσιασμένη μετὰ τὰ Μικρὰ Μυστικά ποῦ λαμβάνω, — μού γράφει ἡ Ἐαρινή Ἐσπέρα. — Μού φαίνεται ὅτι πολὺ καλλιτέρα ψυχολογεῖ κανεὶς τὸν χαρακτήρα, τὰς ἰδέας ἢ ἰδιοτροπίας ἐνὸς ἀκέραιου ἀπὸ ἐν τετραδίων Μ. Μυστικῶν, παρὰ ἂν εἶχε μαζὶ τοῦ ἀλληλογραφίου ἐν ἔτος:» Βέβαια, — ἀλλὰ νὰ εἶνε κανεὶς ψυχολόγος...

Ἠώραίς ἐπιστολάς, εἰς τὰς ὁποίας δὲν ἔχω τὸν τόπον ἀπάντησός ἐκτενώς, μού ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Διακριθεῖσα Ἀρσακείας (ἢ ὅποια μετ' ὀλίγον δὲν θὰ εἶνε Ἀρσακείας, ἀλλὰ διδασκάλισσα, καὶ ἴσως εἰς τὴν Ρωσσίαν) Ἰνδολα τῆς Βενετίας, (αἱ λοιπαὶ προτάσεις τῆς ὁποίας θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές) Δακρυομένο Τριαντάφυλλο (ποῦ τοῦ ἔστειλα τὸ Βραβῆϊον) Ποιητῆς τοῦ Παργασοῦ καὶ Δευκοκύματος Αἰγιαλός.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οἷδεν ψευδώνυμον ἐγκρίσται ἢ ἀναισθησται ἐν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκριζόμενα ἢ ἀναισθησμένα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1906. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγρία, καὶ ὅσα ἀπὸ κ, εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Ζήτω ἡ Πατρίς, α. (Α. Α. Α. χαίρω πολὺ διὰ τὴν γυναιμίαν καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μού γράφῃς συχνά) καὶ Ὅγου Σινά, α. (Ζ. Κ. αὐτὸ ἐξέλεξα ὅτι τὸ κλίνοι-μεν ἔτσι: ἢ ὄνου σινά, τῆς ὄνου σινάς, κτλ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΕΤΙΚΑ

[Προτείνουσι μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς ἕναίς ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μετ' ὀνόματα, ἢ μετ' ψευδώνυμα κατηρημένα, δὲν δημοσιεύονται.]

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἢ Ἰδιότροπος Σανδούλα μετὰ τὴν Ναυτοπούλιν τοῦ Μεσολλογίου, Πάξ, Μέλ-λοντα Διπλωμάτην, Δευκοκύματον Αἰγιαλὸν καὶ Ἀμμήτην Γελοτοποιοῦν — Ἀννίβος δ' Κορχηδόνος μετὰ τὸ Ἀσμήριο Κύμα, Φλοῖσθον τῆς Θαλάσσης καὶ Δουκίσσαν τῶν Σαλῶνων. (Μένουν πολλὰ διὰ τὸ προσεχές.)

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Ὀνομα τῆς Πατρίδος (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς δευθύνσεις — τὸ Π. Πν. μού ἐφάνη κοινὸν ναί, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ὅταν οἱ φίλοι μου γράφουν ἔστω καὶ δύο μόνον γραμμάς, διότι καὶ ἀπὸ αὐτὰς βλέπω ὅτι με ἀγαποῦν καὶ μ' ἐνημοῦνται.) Ἀλκιμον Νεότης (διατὶ ἀπαρκελεῖσθ; δὲν τὸ πιστεύω.) Ἡρωϊκὸν Ἀρχαδί (ποῦ ἦλθεν ἐδῶ νὰ θεραπευθῆ ἀπὸ ἑνα μικρὸν πάλημα τοῦ ποδιοῦ τοῦ ἐξομαί νὰ γινῇ γρήγορα καλά καὶ νὰ ἔλθῃ νὰ τὸ ἰδῶ) Γλυκεῖαν Ἐλλάδα, (ἀκριβῶς, αὐτὸ τὸ καλὸν ἔχου, αἱ Πν. Ἀσκήσεις, ὅτι ὀπνευθμίζου ὅλα τὰ μέληματα νὰ ἰδῆς πόσον θὰ ὠφελήθῃς καὶ σὺ, ποῦ ἀρχίζεις τώρα τὰς λύσεις;) Κάσπε Βασίαν (τὰς ἑλαβὰ) Νύκτα τῆς Καστέλλας, Ἀδραν τοῦ Ἠλίου (ἰδὲ τοὺς ἄρους τοῦ Διαγ. Ἐσπαθώματος καὶ ἐνέργησ' περιμένω) Ἀνθός Ἀνθέων (σοῦ ἀπήντησα εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ὅτι ἡ ἐπιστολή σου εἶχε παραπέση μετὰ μεγάλην μου χαρὰν ὅτι σὲ ἰδοὺ κερμίαν ἡμέραν εἰς τὸ γράφεόν μου;) Εὐφοροῖσα (ἔχει καλῶς;) Χαίρε Λευθεριά (εὐχομαι νὰ σὲ ἀφίσῃ ἢ ἀρρώστια ἐνελεθῶς: δὲν γνωρίζω τὸ βιβλίον περὶ τοῦ ὁποίου μ' ἐρωτῆς;) Ἀθῆναι, Ο. (τί καίμα νὰ μὴν ἀνέβῃς ὀλίγον ἐπάνω! καὶ ἂν ἦσαν μὲ πολλούς, τὴν ἐπειράξαις; δὲσα σοὶ ὁ Θεός, τὸ Γραφεῖόν μου χωρεῖ!) Ἐσπεριὸν Γερμανισμὸν, Αἰγάλιον Β. (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς συστάσεις: τώρα λοιπὸν ποῦ ἔχεις διακοπὰς, γράφει μου συχνά) Φλοῖ-

σθον τῆς Θαλάσσης (δεκταί) Ἑλληνιστὸν Πνεῦμα (ἂ, δὲν πρέπει νὰ βαρύνεσαι τὰ βιβλία τοῦ Σχολείου; δὲν εἰσπρεθεῖ νὰ διαβάσῃ κανεὶς πάντοτε τερπνὰ καὶ ἐλαφρά!...) Σταντα-τόν (ώραία ἡ περιγραφή τῆς ἐκδρομῆς) Ἑλληγνίδα (κατοικοῦν καὶ οἱ δύο εἰς τὸν Πειραιᾶ ἔ, αὐτὸ τί σὲ ὠφελεῖ;) Ἀντιόμορον κτλ.

Εἰς δὲς ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τῆς 21 Μαΐου. Ὑπαπάντησός εἰς τὸ προσεχές:

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 5 Ἰουλίου (Ὁ χάρις τὸν λόγον, ἐπὶ τοῦ ἑσπέρου δὲν τὰ γράφουσι τὰς λύσεις των αἱ διακοινοῦμενοι, πολεῖται ἐν τῷ Γραφεῖο μὲς εἰς φραγέ-λους, ὃν ἑκάστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.)

313. Ἀεθιγγαίος.

Τὸ καπέλλο σου νὰ πιάσῃς Ἡ τὸ παίρνω ὠριπμένως Ἀπὸ σύνδεσμον καὶ ὄρος Ἐγὼ εἶμαι καμωμένος Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ὀνόμοδος Ἀχιλλέως.

314. Στοιχειόγραφος.

Δὲν εἶμαι Ἑλλην βέβαια τὸ λέγει ἡ παρομοία. Κρατῶ νεκροὺς ἀν' ἀλλαχθοῦν τὰ ἴδια μου [στοιχεῖα.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ρόδου τῆς Ἀνατολῆς.

315. Παναγιῆμα.

Φθόγγος, γράμμα, ἀντιωνμία, Σχηματίζων Βασιλεῖα. Ἐν τὴν μέσῃ του ἀφαίρεσῃς. Καὶ τὸν τόνον μεταθεσῃς. Ὁ ἰδῆς πολλούς παρῆα Ἐνα γράμμα τῶν ἂν βάλῃς, Εἰς τὴν μέσῃ των πολλῶν, Ἐνα ζῶον θὰ φανῇ Καὶ ἀμέσως θὰ κρυφθῇ Ἀπ' τὸν φόβον τὸν δεινόν. Ἐν τοῦ ζῶου τοῦτου κάλι. Τὰ στοιχεῖα ἀνακατέψῃς, Ἀπ' τὸν πόνον, φίλατὰς μου, Τὸ γιατρό σου θὰ γυρέψῃς. Κε' ἂν τοῦ πόνου τοῦτου τέλος Ἐνα γράμμα τοῦ ἀλλέξῃς, Ὁ ἰδῆς με ἀπορίαν Πῶς εἰς δάσος θὰ πετάξῃς. Τώρα νὰ καὶ ἀπροστίγῃς: Ἐν τῆς πρώτης πρώτου γράμμα Καὶ τὸ δεύτερο ἀπ' τὴν ἄλλη Καὶ τῆς τρίτης: τρίτο πάρῃς. Καὶ... καὶ οὕτω καθέξῃς, Τὸ ἴδιο ζῶον ἐν τῷ αἵμα Ἐμπροστὰ σου θὰ προβάλλῃ Πῶς τὸ εἶδες πρὸ στιγμῆς!

316. Ἰονία μετὰ Πυραμίδος.

+ ★ ★ ★ ★ ★ = Μέγ. ἐσπερέτης + ★ ★ ★ ★ ★ = Ἄγριον ζῶον. + ★ ★ ★ ★ ★ = Ἀρχαία πόλις. + ★ ★ ★ ★ ★ = Ποταμὸς εὐρ. + ★ ★ ★ ★ ★ = Νέος ποιητῆς. + ★ ★ ★ ★ ★ = Ὅρος Μ. Ἀσ. + ★ ★ ★ ★ ★ = Νῆσος τοῦ Αἰγ.

Τὴν κάθετον τῆς πυραμίδος ἀποτελοῦν οἱ τέσσαρες σταυροὶ τῆς τετάρτης λέξεως, ὅπου ἀναγιγνώσκεται μέλος ζῶον.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Στεφανομένου Λόρδου

317. Παίρνω.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκάστης τῶν λέξεων τούτων νὰ προστεθῇ ἀπὸ ἑν γράμμα διάφορον (δύο μόνον ἐκα-ναλαμβανόντα δις) οὕτως ὥστε νὰ σχηματισθοῦν ἐπὶ ἄλλαι λέξεις, τ' ἀρχικὰ τῶν ὁποίων ν' ἀποτελοῦν κύριον ὄνομα μυθολογικόν. Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Νεράιδας τῶν Ἀγρῶνων.

318—319. Ἀσεία Πυρογράματα.

1.—Ὁ πῖλος εἶνε πολλός. 2.—Ἐκ τῶν πικρῶν κίμε γάλα. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Τόνου Βεβίου.

320—324. Κεκρυμμένα καὶ ἀντεστραμμένα ὀνόματα ζῶων.

Ἐντὸς τῆς φράσεως ταύτης εὐρίσκεις ὀνόματα ζῶων κεκρυμμένα καὶ ἀντεστραμμένα—5 τὸν ἀριθμὸν.— Ἀρὰ γε σὺ, μικρὸν μου καὶ ἀξιαγάπητέ φίλε, ἀμα λάθῃς ἐπ' ὄψει σου αὐτό, δόνασαι νὰ τ' ἀνακαλύψῃς.

325. Τριπλή Ἀρσούσις.

Τὰ πρώτα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν θεῖν, τὰ δεύτερα θεὸν καὶ τὰ τρίτα διαδήμα:

1, Ἀρχαῖος βασιλεῦς, 2, Σοῦ τὸ εὐχραι εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς καὶ εἰς τὸς Ἑξετάσεις, 3, Ἰός τῆς Ἡοῦς καὶ τοῦ Τιθωνοῦ, 4, Θεὸς ἀρχαῖος, 5, Ἐπίθετον.

326. Μιντόν.

κ-ε-τ-ου-τ-ε-υ [Αἱ τρεῖς ἀνωτέρω ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἐκ τῆς ἐπεὶς Διαγωνισμοῦ Σολοῦς τοῦ ΑἰΑΙΟΥ ΑΡΙΣΤΕΙΟΥ.]

327. Γε'φος.

1 1 / 2 + 1 / Βλαβ Ἐστᾶλη ὑπὸ Νικολάου Κάροισα.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 16-17.

196. Ἀμφίδκος (ἀμφί, δι, Κῶς). — 197. Γάμος-Γάνος. — 198. Σῆρος-σῆ.

199. ΣΟΛΩΝ 200. Σέβον τὸ γῆρας. ΓΑΔΟΣ (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ ΠΑΔΟΣ στηλας: ἐκ τῶν κάτω ΣΟΦΟΣ πρώτῳ αἱ δύο ἀπαι καὶ ἔπειτα ἡ μεσσία.) — 201. Ἡπιος ἔσθι ἐν πᾶσι. — 202. Διὰ τῶν Δ, Υ: Ὀδδεις δὲναται δισοὶ κυρίως δουλεύειν. — 203. ΣΘΕΝΩ (Σι-λην, Αἰθῆνα, Ἐλεην, κρῖνον, Κλειῶ.) — 204. Ὁ λύκος στήν ἀνευζῶλη γαίρειται. — Ὁ Περιφῆτης ἦτο ληστής. (ὁ περὶ ψι-ε' εἰς ιε-ολ εἰς τίς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Α νταλλάσσω γραμματόσημα πανταχῶθεν. Α Παντελής Βαζάνης, Προῦσα (Turquie d'Asie). (5'—89)

Ε ὕχαριστῶ θερμότερα Γλυκεῖαν Ἐλλάδα, Ἐουσεγγάδαν, Ἑλληνιστὸν Τριητόν, δι' ἀγκυροδία συχαρητηρία των. — Ἐαρινή Ἐσπέρα. (5'—89)

Θ ερμὰ συλλοπητήρια, Βασιμῆ τῆς Ἐλευθε-θερίας, διὰ τὴν ἀποτυχίαν σου. — Ἐαρινή Ἐσπέρα. (5'—90)

Ε μαθες ἐπὶ τέλους, Γλυκεῖα Ἐλλάς, τὸ ὄνομα τοῦ Ἀμμήτην Γελοτοποιοῦ ποῦ τόσον ἐπιθυμῆς; — Ἐαρινή Ἐσπέρα. (5'—91)

Α ποσυρθεῖσις τῆς Δοροσολοῦστου Νυκτὸς ἐξελέγῃ γραμματέας μας ἡ Αἰγυπία Εἰμαρμένη. Εὐχαριστοῦμεν Γόνδολαν Βενετίας ἀναλαβοῦσαν ἀντιπροσωπεῖαν μᾶς ἐν Ἀλεξάνδρείᾳ, ὡς ἐπίσης Διὰ Μαριαν Λίπας ἐν Λαρίσει. Συγχαίρομεν Ἰδιότροπον Σαρ-θόσαν, Σημαῖαν τῆς Ἐλευθερίας καὶ Αἰμ-πρὸν Κιθαροῦδον. Ἐπίσης Διακριθεῖσαν Ἀρ-σακεία καὶ Κοσδὴν, μέλη Συλλόγου μας. — Δύλλογος «Πῶς». (5'—92)